

[Grethe Philip.]

blive optaget en forhandling med justitsministeren om spørgsmålet.

Men jeg vil gerne tilføje, at jeg, inden jeg stillede spørgsmålet, overvejede i stedet for at spørge socialministeren at spørge justitsministeren, om ministeren kunne tænke sig at overveje spørgsmålet med henblik på en henstilling til domstolene. Det har imidlertid været mit indtryk, at justitsministeren principielt er meget tilbageholdende med at rette sådanne henstillinger til domstolene, fordi det kan komme i en vis konflikt med domstolenes selvstændige afgørelser, og jeg har derfor ment, at man måske kunne komme bedre om ved problemet — i hvert fald så længe vi ikke vil ændre vor lovgivning, hvad der naturligvis også er en mulighed — ved i nogle tilfælde at undlade at foretage politianmeldelse. Jeg vil derfor stadig mene, at spørgsmålet bør overvejes af de sociale myndigheder netop med henblik på at sikre, at de, før politianmeldelse foretages, for sig selv nøje har afvejet, om det er en rimelig udgang på et socialt problem, eller om de ved nøjere eftertanke kommer til det resultat, at man bør lade være at foretage en sådan politianmeldelse.

Men jeg forstod, at socialministeren ville rejse spørgsmålet over for de kommunale myndigheder, og det er jeg i hvert fald glad for.

Socialministeren (Nathalie Lind): Ja, jeg kan bekræfte, at jeg vil tage en forhandling med justitsministeren om det. Når fru Grethe Philip nævnte sin egen tvivl om, hvorvidt det var justitsministeriet eller socialministeriet, der skulle foretage sig noget her, vil jeg gerne sige, at det selvfølgelig er rigtigt, at man næppe hverken kan eller bør henstille til domstolene, hvordan de skal bedømme en sag. Men man kan, før man træffer beslutning om tiltale, foretage en vurdering. Mit svar gik da også for en del ud på, at justitsministeriet burde foranledige, at anklagemyndigheden, hvis en sådan sag indbringes, tog hele den pågældendes sociale

baggrund med i vurderingen af, om der skal rejses tiltale eller ej. Det var mere i den retning, jeg forestillede mig løsningen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Lene Bro* til justitsministeren:

„Vil ministeren oplyse, hvornår der kan forventes et resultat af arbejdet i embedsmandsudvalget vedrørende ny adoptionslov?“

Formanden: Spørgsmålet vil blive besvaret af den fungerende justitsminister

Lene Bro: Jeg beklager for så vidt, uden underkendelse af forsvarsministeren, at justitsministeren ikke er til stede, da dette er et forsøg fra min side på en givtig kommunikation med justitsministeren om adoptionsloven, og det skulle nødigt få et historisk præg.

Den 20. marts 1968 spurgte jeg ministeren, om ministeren ville overveje, i hvilket omfang familieretlige erklæringer burde kunne kaldes tilbage. Den 24. april 1968 spurgte fru Dagmar Andreasen, om ministeren ville ændre loven, så den biologiske moders rettigheder ville fortabes, hvis der gennem længere tid ikke havde været rimelig kontakt. Den 27. november 1968 spurgte fru Lis Møller, om ministeren ville medvirke til en ændring i loven, så fædre til børn født uden for ægteskab fik fortrinsret i tilfælde af adoption. Den 15. januar 1969 spurgte jeg ministeren, om ministeren havde gjort sig tanker om ændring vedrørende gældende praksis for tilbagekaldelse af familieretlige erklæringer. Den 11. juni 1969 spurgte jeg ministeren, hvor langt udvalget om ændring af adoptionsloven var kommet. Dags dato, den 27. maj 1970, spørger jeg igen, om ministeren vil ændre loven.

Der er gået 2 år og 2 måneder, siden vi begyndte at pege på de urimeligheder, der er i denne lov. Hvor mange gange skal vi se grelle eksempler på, hvor vigtigt det er, at denne lov forandres? Ministeren har vist